

1. І згадав Бог про Ноя, і про кожну звірину та про всяку худобу, що були з ним у ковчезі. І Бог навів вітра на землю, і вода заспокоїлась.

2. І закрились джерела безодні та небесні розтвори, і дощ з неба спинився.

3. І верталась вода з-над землі, верталась постійно. І стала вода спадати по ста й п'ятидесяти днях.

4. А сьомого місяця, на сімнадцятий день місяця ковчег спинився на горах Араратських.

5. І постійно вода спадала аж до десятого місяця. А першого дня десятого місяця завиднілися гірські вершки.

6. І сталося по сорока днях, Ной відчинив вікно ковчегу, що його він зробив.

7. І вислав він крука. І літав той туди та назад, аж поки не висохла вода з-над землі.

8. І послав він від себе голубку, щоб побачити, чи не спала вода з-над землі.

9. Та не знайшла та голубка місця спочинку для стопи своєї ноги, і вернулась до нього до ковчегу, бо стояла вода на поверхні всієї землі. І вистромив руку, і взяв він її, та й до себе в ковчег упустив її.

10. І він зачекав іще других сім день, і знову з ковчегу голубку послав.

11. І голубка вернулась до нього вечірнього часу, і ось у неї в дзюбку лист оливковий зірваний. І довідався Ной, що спала вода з-над землі.

12. І він зачекав іще других сім день, і голубку послав. І вже більше до нього вона не вернулась.

13. І сталося, року шістсотого й першого, місяця першого, першого дня місяця висохла вода з-над землі. І Ной зняв даха ковчегу й побачив: аж ось висохла поверхня землі!

14. А місяця другого, двадцятого й сьомого дня місяця висохла земля.

15. І промовив Ноеві Господь, кажучи:

16. Вийди з ковчегу ти, а з тобою жінка твоя, і сини твої, і невістки твої.

17. Кожну звірину, що з тобою вона, від кожного тіла з-посеред птаства, і з-посеред скотини, і з-посеред усіх плазунів, що плазують по землі, повиводь із собою. І хай роятся вони на землі, і нехай на землі вони плодяться та розмножуються.

18. І вийшов Ной, а з ним сини його, і жінка його, і невістки його.

19. Кожна звірина, кожен плазун, усе птаство, усе, що рухається на землі, за родами їхніми вийшли з ковчегу вони.

20. І збудував Ной жертівника Господеві. І взяв він із кожної чистої худоби й з кожного чистого птаства, і приніс на жертівнику цілопалення.

21. І почув Господь пахощі любі, і в серці Своєму промовив: Я вже більше не буду землі проклинати за людину, бо нахил людського серця лихий від віку його молодого. І вже більше не вбиватиму всього живого, як то Я вчинив був.

22. Надалі, по всі дні землі, сівба та жнива, і холоднеча та спека, і літо й зима, і день та ніч не припиняться!